

clàssic de fonètica castellana, que de 1918 a 1932 arribà a la quarta edició, i que fou traduït a llengües foranes, acaba d'ésser reeditat a Nova York, reproduint fotogràficament l'alludida quarta edició, sense altra modificació que el péu d'impremta. Solament desitjaríem que un llibre tan útil per a l'ensenyament de la llengua trobés la difusió que necessita després dels anys que han transcorregut sense que hom el pogués adquirir.

A.-M. BADIA i MARGARIT

Contribución al Diccionario Hispánico Etimológico, por VICENTE GARCÍA DE DIEGO. Madrid, Instituto Antonio de Nebrija (CSIC), 1943. 212 pàgs. («Revista de Filología Española», Anejo II.)

Aquest llibre, com és sabut, fou publicat l'any 1923, i ara l'autor s'ha limitat a donar-nos-en una nova edició que reproduceix simplement el text de la primera. Recordem que en general fou molt ben acollit aquest diccionari, perquè és realment una aportació ben important per al coneixement de la lexicografia de la Península; no obstant, ara hauria calgut que, en decidir-se l'autor a publicar-ne una segona edició, hagués recollit, si més no, algunes observacions que hom féu a la primera, com la de Spitzer, que es lamentava de la manca de comparació entre els parlars ibero-romànics i els que pertanyen a la resta de la Romània (BDC, XI (1923), 128). Amb tot, salutem amb simpatia aquesta reedició, que posa una altra vegada a la mà de tohom un llibre molt útil que estava exhaurit des de feia alguns anys.

A.-M. B. i M.

Glosario de voces comentadas en ediciones de textos clásicos, por CARMEN FONTECHA. Madrid, [Instituto Antonio de Nebrija] (CSIC), 1941. VIII+412 pàgs. (Publicaciones de la «Revista de Filología Española».)

Aquest *Glosario* fou concebut com una recopilació de termes de la llengua clàssica que han estat objecte de comentaris per part dels moderns editors de textos. No cal ponderar la utilitat d'un recull així, ja que és pràcticament impossible d'acudir a cada referència, com ho és, igualment, d'haver de refiar-se de la memòria. En canvi, amb la publicació del *Glosario*, hom disposava d'un índex de mots que havien necessitat ésser comentats (la qual cosa vol dir que diferien dels que posseeix la llengua moderna), i, demés, d'una col·lecció dels comentaris que havien suggerit als editors.

No obstant, no sabem per què, el criteri que presidí la selecció de mots glossats és irregular: en general no es recullen els mots que apareixen en textos posteriors al segle XVII, si bé se'n troben d'alguns autors del segle XVIII, i fins i tot de dos — duc de Rivas i Espronceda — del XIX. Per què no d'altres, tant o més clàssics de la llengua?

Sembla que, en fer aquesta edició, hom s'hagi preocupat molt d'economitzar espai, de manera que freqüentment el *Glosario* ens pot servir d'índex, com hem dit, però no de col·lecció de comentaris.

Es llàstima que l'autora no hagi encapçalat el seu llibre amb una introducció en què raonés, no sols per què ha estès el camp de treball a determinats